

PRZENOŚNIK DO APARATÓW RADIOWYCH I TELEWIZYJNYCH

Przenoszenie aparatów radiowych i telewizyjnych do naprawy lub z naprawy nie należy do rzeczy łatwych ani przyjemnych i nie zawsze, ze względu na ciężar aparatu, da się załatwić jednoosobowo. Przenoszenie wymienionych aparatów jest znacznie utrudnione z powodu braku na ich obudowie jakichkolwiek uchwytów ułatwiających do-razne ujęcie danego aparatu przez jedną lub dwie osoby.

Pragnąc zaradzić tym trudnościami i jednocześnie umożliwić użytkownikom przenoszenie w. w. urządzeń w możliwie wygodny sposób, opiszemy wykonanie specjalnego trzyczęściowego przenośnika o wiotkiej budowie, łatwego do samodzielnego wykonania i praktycznego stosowania.

Przenośnik ten (rys. 1) składa się z kilku odcinków odpowiednio połączonych ze sobą taśm tapicerskich zaopatrzonych w uchwyty lub zapięcia, przeznaczonych do opasania aparatu od dołu i z boków i do przenoszenia go przez jedną lub dwie osoby. Aby zabezpieczyć politurowaną powierzchnię aparatu od uszkodzenia (od starcia polityry), taśmy są uzupełnione od wewnątrz miękką tkaniną (flanela) lub filcem. Podobnie zabezpieczono od zetknięcia się z politurowaną powierzchnią aparatów uchwyty i zapięcia.

Podany na rysunku kształt i wymiary przenośnika są zaprojektowane do aparatów radiowych średniej wielkości. Wymiary te, po dokonaniu odpowiednich zmian, mogą być przystosowane także do innych typów radioodbiorników oraz do mniejszych telewizorów.

Do wykonania przenośnika potrzebna będzie taśma tapicerska lniana lub bawełniana o jednako-

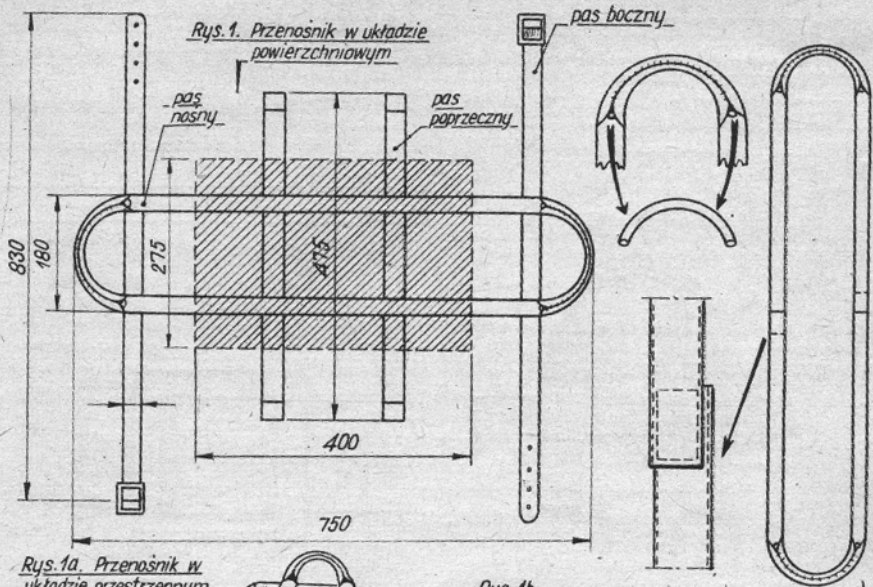
wej grubości i zabarwieniu i o szerokości nie przekraczającej 100 mm. Oprócz taśmy potrzebne będą klamry lub zaczepy z drutu (rys. 2), albo średniej wielkości guziki. Ponadto potrzebna będzie grubsza flanela albo cienki filc do podszycia taśmy z jednej strony — w ilości odpowiadającej powierzchni podszywanej taśmy wraz z zakładką (rys. 3).

W przypadku niemożności nabywania taśmy tapicerskiej lub innej wystarczy zwykle płótno lniane albo bawełniane (brezent) i flanela, z której potrzebne pasy wytniemy i uszyjemy.

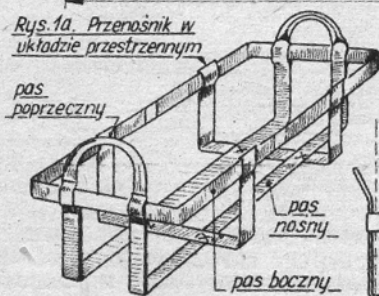
Zaczepy z drutu wykonamy sami, a guziki i klamry zawsze znajdują się w domowych zbiorach pasmantarajnych.

Najważniejszą czynnością wstępną, jaką przed kupnem w. w. materiałów będziemy musieli wykonać, będzie dokładne obliczenie ilości potrzebnej taśmy według długości i szerokości odbiornika oraz połowy jego wysokości. Jeżeli musieliśmybyśmy przenosić aparat sami bez pomocy drugiej osoby, to wówczas należy uwzględnić dodatkową ilość taśmy na uchwyt ramienny (rys. 4).

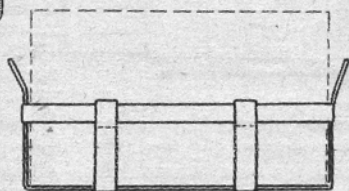
Wykonanie przenośnika zaczniemy od naszycia na taśmę z jednej strony odpowiednich pasów flaneli albo filcu (rys. 5). Flanelę możemy wykorzystać z używanych kołderek dzieciennych lub sukien czy podomek. Szerokość pasów flaneli ze względu na zakładki powinna być o 15—20 mm większa od szerokości taśmy tapicerskiej. Jeżeli taśmy nie dostaniemy, to wykonanie przenośnika zaczniemy od wykrojenia pasów z płótna, kretonu lub ze starych obrusów, serwet, prześcieradeł itp. i zeszyjemy ich z pasami flaneli. Pasy przenośnika można zszywać ręcznie ścięciem rymarskim (rys. 6) lub na maszynie krawieckiej, przeznaczonej do szycia grubszych tkanin. Po uszyciu pasów ustalimy kolejność ich przystosowania do spełnianych przez nie funkcji. A więc pas nośny (rys. 6a) uszyjemy z dwóch odcinków taśmy, zeszytych w połowie długości, zakończonych uchwytami, i połączymy go z dwoma

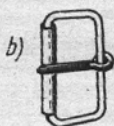
Rys. 1a. Przenośnik w układzie przestrzennym

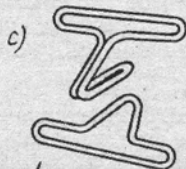
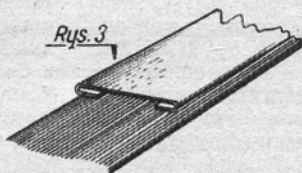
Rys. 1b. Przenośnik z aparatem

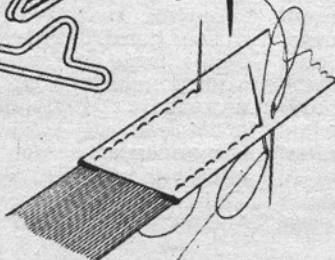
Rys. 6a. Pas nosny

Rys. 3

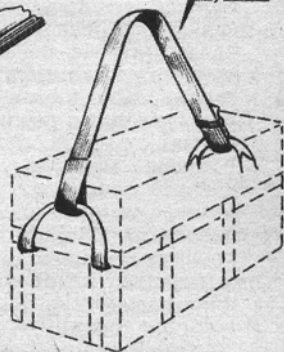

Rys. 5

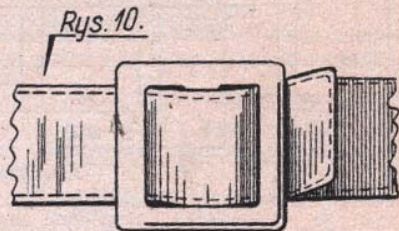
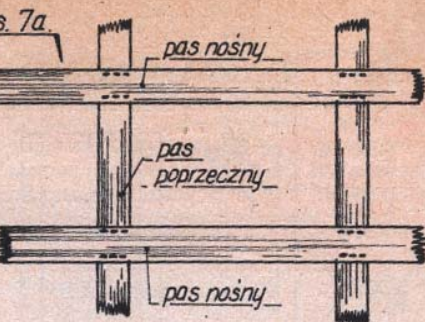
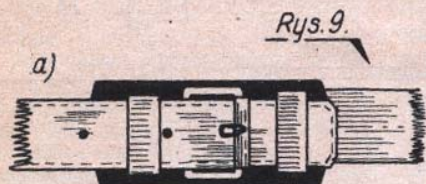
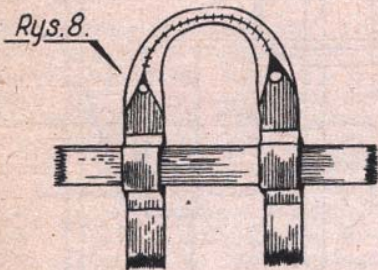
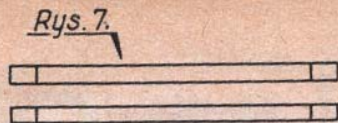
Rys. 2

Rys. 4

Rys. 6

odcinkami pasów poprzecznych zakończonych zaszewkami (rys. 7). Pasy poprzeczne przyszywamy do pasa nośnego w ustalonych miejscach na stałe (filanęłą na zewnątrz) tak, aby wypadły one pod spodem radioodbiornika w jednakowych odstępach od jego brzegów (rys. 7 a). Znajdujące się na końcach pasów zaszewki uformujemy o takiej szerokości, aby można było przewlec przez nie luźno pas boczny (rys. 7 b) oplatający radioodbiornik dokoła. Podobne zaszewki naszyjemy na górnych odcinkach (rys. 8) pasa nośnego w jednakowej odległości od uchwytów. Długość pasa bocznego powinna odpowiadać obwodowi odbiornika z niewielkim naddatkiem na zapięcie. Zapięcia mogą być różnego rodzaju — na guziki, na klamrę, na sprzączkę (rys. 9). Pas boczny może się składać z dwóch odcinków zakończonych klamrami.

Można też zszyć oba końce pasa

bocznego na stałe, ale tylko w tym przypadku, gdy przenośnik będzie służył do przenoszenia tylko tego samego aparatu.

Chcąc wykonać przenośnik o zmiennej długości przydatny do przenoszenia aparatów różnej wielkości, trzeba pas nośny wykonać z dwóch części połączonych ze sobą klamrami, umożliwiającymi wydłużanie go lub skracanie (rys. 10). W podobny sposób trzeba wykonać pas boczny, zmieniając przy tym i sposób zapinania go, np. na klamrę lub na sprzączki.

Zresztą możliwości innych rozwiązań konstrukcyjnych tegoż urządzenia może być dużo, ale realizować je można tylko wtedy, kiedy wykonamy przynajmniej jeden przenośnik wg opisywanego wzoru i wypróbujemy go w działaniu możliwie wszechstronnie.

Jerzy Niebojewski